

[Bøgholm.]

gældende i dagspressen fra så forskellig side som skibsreder A. P. Møller og vekselerer Palsby.

Man kunne måske yderligere føje til disse betragtninger, der her er gjort gældende af to ledende mænd i dansk erhvervsliv, at en devalueringspolitik ville være af ganske afgørende betydning og af en skæbnesvanger betydning for selve den realcredit, der betyder så meget i det danske samfundets økonomi. Frygten for en devaluering ville medføre en flugt fra pengene og skabe et stigende forbrug, i et vist omfang medføre en overflytning af kapital til investering, og derigennem ville den ikke kunne undgå at virke inflatorisk. Socialt betyder en devalueringspolitik, at de finansielle byrder væltes over på de gamle i samfundet, dem, der har gjort deres indsats og derigennem været med til at skabe landets velstand, samt på de fastlønnede i samfundet. De økonomisk stærke lægger byrderne over på de økonomisk svage. Det erkendes vel i dag fra de flestes side, at den danske devalueringspolitik, således som den blev gennemført, var et fejlgreb. Det står for mig således, at det må være utænkeligt, at denne politik skulle blive gentaget. Den nye regeringsdannelse i England har genskabt tilliden til det engelske pund. Skulle en devaluering, mod alt hvad der synes rimeligt, indtræffe i England, måtte den danske krone søge at finde sit faste leje i forhold til dollars.

Det vil i dag vel næppe være muligt at sige, hvad den atlantiske politik vil komme til at betyde for vor økonomiske fremtid. Det nære samarbejde med Vestens store kolonimagter og USA skulle give mulighed for at sikre vore erhverv vigtige råstoffer, og ikke mindst derfor er der grund til med tillid at se hen til den atlantiske politik.

Dansk politik vil i den kommende tid mere og mere blive en udenrigspolitik, og det vil blive en af hovedopgaverne for den som for al international politik at samarbejde den atlantiske politik med den europæiske politik. Når Churchill efter årsskiftet rejser til USA, må det vel ikke blot blive som sit lands statsminister, men i virkeligheden også som ambassadør for det frie Europa, at han får lejlighed til at drøfte forholdene med Amerikas ledende statsmænd.

Europarådet må gøres til en forsamling med besluttende myndighed på en række områder. Det vil sikkert udvikle sig henimod at blive det europæiske organ for den atlantiske politik. En isoleret Europapolitik er ikke længere mulig. Hele vor sociale

lovgivning, hele Europas levestandard kan kun opretholdes gennem fortsat samarbejde med de store franske og engelske folkefællesskaber ude over verden samt med USA. Jeg tror, vi står ved begyndelsen til en udvikling, der vil skabe helt nye former for folkenes liv. Vi har i vanskelige tider lært at være fælles om alt i vort eget folk. Vi må nu lære at udstrække dette fællesskab til andre folk.

Den atlantiske politik vil vel mere og mere tage form af en fællesskabets politik. Jeg kunne tænke mig en nær fremtid, hvor dele af landenes ungdom aftjener deres værnepligt i andre lande indenfor den Europahær, der forhåbentlig snart vil blive virkelighed. Forsvaret af Europa må bygge på et enhedssyn. For at dette kan gennemføres, må Europa selv og gennem sine alliancer være så stærkt, at det er i stand til at forsvare sine grænser. Derfor må selve forsvarslinien føres frem til grænserne.

Men det atlantisk-europæiske fællesskab vil ikke blot blive af militær karakter, det vil også komme til at præge den økonomiske og den sociale udvikling. Der må skabes et fælleseuropæisk marked. Tiden er løbet fra mange, små markeder. Dette forudsætter, at samme sociale udgifter indgår i varens pris. Derfor må en tilnærmelse i den sociale lovgivning finde sted, inden de økonomiske grænser kan udslettes indenfor Europa.

Begyndelsen til Europas enhed kan gøres og bør gøres ad regional vej. Her bør den nordiske tanke være murbrækker for den europæiske. Der bør indenfor det europæiske samarbejde skabes en række frihandelsområder, fællesnordisk økonomi, Benelux-aftaler o. s. v. Disse forskellige økonomiske områder bør da kædes sammen gennem en gensidig præferenceordning.

Det europæiske folkefællesskab må se det som en moralsk pligt at skabe eksistensmuligheder for de mange flygtninge, der kommer til os fra voldsstaterne i øst. Jeg vil gerne her pege på en enkelt opgave, jeg synes det vil være af megen betydning at se løst.

Der vokser nu ude i fremmede verdensdele og i det frie Europa en ungdom op af flygtninge, der lærer at leve sig ind i livet i de lande, hvor de kommer hen, men som vil stå fremmede overfor deres egne folk, og kommer den dag, hvad den forhåbentlig gør, hvor denne ungdom vender tilbage for at være med til at bygge sit eget land på demokratiets og de historiske traditioners grundlag, da vil den være fremmed overfor sine egne traditioner. Det vil derfor være af ganske afgørende betydning, om